

## Prin mărire antichității

Bragagiu

---

Pânzele iarăși îmi sunt pline  
Cu vânturile-nmiresmate  
De tei, de sălcii și sulfine,  
Cu-avânt spre plaiuri depărtate.

Mă poartă, unde-n orice seară  
Cad stele jos tăindu-și drepte  
Prin cerul negru, să mă doară  
Preliminările-nțelepte.

Uitându-mi țelul și nevoia,  
Țintind doar orizontu-n mare  
Trec ușurel pe lângă Troia,  
Colchida nu m-atrage-n zare.

Mă duc s-ajung la plaiu-n roade  
Unde-s trei rânduri pomi cu-naltul:  
În primul doar petala cade,  
Al doilea-n pârg și copt e altul.

Surd la cântarea de sirenă,  
Ciclopul neluând în seamă,  
Fără busolă și antenă,  
Fără neliniștea de vamă.

Parâmele se-ntind ca linii  
Că-s drepte, curbe ori încete  
Și simt prin sângele meu, pinii  
Mă mângâie țepos cu cetini.

Iar prora taie și iar taie  
Colții verzui băloși de spume,  
Dar nu mă-ntreb cât oare mai e  
Vreme s-ajung iarăși în lume.

Căci pe catarge înfloriră  
Florile mari pe cât e Luna  
Și cad pe tremurări de liră  
Petale una câte una.

Iar de asupra duc cocorii  
Săgeata-n țara frumuseței  
Spre înflorirea Aurorei

Și stingerea singurătății.

Mă-ntâmpină timpul alene  
Ca o topire de omături,  
Iară legendele elene  
Sar ca delfinii pe alături.  
Victor Bragagiu